

ALLETTE DE BODARD
A JAGUÁR HÁZA, ÁRNYÉKBAN

 mag

Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Aliette de Bodard *A Jaguár Háza, árnyékban* című novellája először olvasható magyarul. A mű szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetése mellett, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.
<http://sfmag.hu/>

© Aliette de Bodard

Egy olyan világban, ahol fennmaradt az Azték Birodalom, és a véráldozat és a nanotechnológia egyaránt jelen vannak, mit tehetsz, hogy megőrizd azt, amiben hiszel, és emelt fővel állhass Solotl, a halál istene elé?

Aliette de Bodard

A Jaguár Háza, árnyékban

Az elme elkóborol, ha az ember teonanákatllal él.

Ha hagyná gondolatait feltámadni, lúgot szimatolna a vér halvány, orrfacsaró szavával elkeveredve; látná cellája árkait, amelyeket vér vagy ürülék ken össze.

Emlékezne – miközben a fájdalom csontvelejébe ivódik, míg végül eltompul, megszokottá válik –, hogyan húzódkodott föl, amikor a hajnal átszivárgott az ablakréseken. Túl fáradt és gyenge volt, hogy vérét Tonatiuhnak, a napnak ajánlja, s csak suttogta az imát, amely egyre inkább bocsánatkérésnek tűnt.

Az isten persze azt követelné tőle, hogy egész a végéig kitartson, hisz az élet és a vér túl értékesek, semhogy elpocsékolja – akármennyire összetört és hasznavehetetlenné vált is a sötétben senyvedve.

Ez itt a bökkenő: nem tudja, mennyi ideig képes kitartani.

Palli jaguárkapitány adta neki a teonanákatlt. Tenyerét kinyitva mutatta meg a két fekete, összetört gombát, az istenek eledelét, az elveszettek, az elátkozottak kábítószerét – nem tudta megmondani, szánta-e őt, vagy ez újabb csapda, újabb támadás volt, amibe, remélték, elbukik.

De akkor is... Elfogadta. Ahogy az örök visszakísérték, szorosan markába zárta a gombákat. Amikor ismét egyedül volt, sokáig bámult rájuk, és érezte ujjában a kezdődő remegést – az éhséget, a szomjat a természetszerűség, a feledés után.

Az elme elkóborol – vissza, az egyedüli időbe, amelyre emlékezni érdemes.

***

A kép az asztalon hevert, Onalli véres imatövisei mellett. Egy lányt ábrázolt, egy piaci stand mellett, aki tétován mutat fel egy smaragdzöld

ketzaltollakkal díszített órát, mintha az bármelyik pillanatban kiugorhatna kezéből és megharaphatná. Mögötte két másik lány alakja rajzolódik ki az árnyékokban, mintha máris jelentéktelenné fakulnának.

Messze nem a legjobb kép, ami Onallinak Socsitlról volt, de azokban a napokban sokat járt az eszében a jelenet mérhetetlen iróniája, mintha egy isten tréfálta volna meg.

– Meggondoltad magad? – kérdezte mögötte Atkoatl.

Onalli kinyúlt, hogy megfordítsa a képet – de megállt a keze, amikor a férfi hanghordozása eljutott tudatáig.

Felé fordulva ránézett: a férfi széles, napbarnított arca közönyös volt – valódi lovag, semmit nem mutatott ki érzéseiből.

– Nem – mondta a nő lassan, körültekintően. – Nem gondoltam meg magam. De te igen, nem igaz?

Atkoatl elfintorodott.

– Onalli...

Kezdetektől fogva ő segített neki – megszerezte a kódolt rádiókészülékeket, az illegális nanókat testhőmérséklete lecsökkentésére, a kis ampullákat, amelyek a *teonanákatl*-gátlókat és állóképességet növelő nanókat egyaránt tartalmaztak. S nemcsak ebben: a férfi hitt benne, hogy kétségbeesett kísérlete sikerrel jár, és élve visszahozzák Socsitlt az örületből, amely úrrá lett a Jaguár Házán.

– Ez túl nagy falat – mondta Atkoatl. Megrázta a fejét, és Onalli hallotta a ki nem mondott szavakat.

Mi van, ha elkapnak?

Onalli a legegyszerűbb módját választotta a félelem eloszlatásának: a haragot.

– Tehát tétlenül ülnél, és nem tennél semmit?

Atkoatl szeme gyűlölettel izzott fel – nem csoda. Láta tulajdon Háza bukását; saslovag társait, akiket összekötözve hagytak hátra hálótermeik lángoló romjai közt; a vidra- és koponyalovagokat, akiket megöltek, megnyomorítottak, vagy elhurcoltak, hogy az ezüstbányák porát szívják be. Egy napon az áldott szónok és az övéi megfizetnek azért, amit tettek. De ez... ez csupán a halál megkísértése.

Onalli pillantása ismét a képre tévedt – Socsitl arcára, amely belefagyott a kétes ártatlanság pillanatába.

– Nem hagyhatom ott.

– Az ellenállás... – kezdte Atkoatl.

Onalli felhorkant.

– Mire az ellenállás le tudja dönteni a Házat, már késő lesz. Te is tudod. – Akadtak támadások: két bomba két maglev állomáson; letartóztatásuk előtt titokzatos módon eltűnő politikai szakadárok. Nem tagadta a földalatti mozgalom létezését, de felismerte a jeleket: még mindig gyenge volt, szerveződni próbált.

Atkoatl nem szólt semmit; de Onalli jaguárlovag volt, és a képzése révén fölismerte a férfi tartásában a helytelenítést.

– Figyelj! – mondta végül. – Én vállalom a legnagyobb kockázatot. Te a Házon kívül maradsz, és rengeteg időd lesz kereket oldani, ha bármi balul üt ki.

– Ha elkapnak...

– Gondolod, hogy ellened fordulnék? – kérdezte Onalli. – Azok után, amit Socsitllet tettek, gondolod, hogy segítenék nekik?

Atkoatl arca komor volt.

– Tudod, mit tesznek a Házon belül.

Nem tudta –de túlságosan is jól el bírta képzelni. Ezért kellett kimenekítenie Socsitlt. A barátnője nem érdemelte azt meg.

– Jaguárlovag vagyok – mondta halkán. – És a szavamat adom neked, hogy előbb veszem az életemet, mint hogy hagyjam, hogy bármit kicsikarjanak belőlem.

Atkoatl ránézett.

– Őszintén beszélsz, de az, hogy miben hiszel, semmin nem változtat.

– Valóban? Hiszek abban, hogy az áldott szónok uralma törvénytelen. Hiszem, hogy a Jaguár Házának nem volt joga elárulni tulajdon szakadárjait, sem kivallatni őket. Nem ebben hiszünk mindannyian?

Atkoatl csak feszengett, de nem válaszolt.

– Akkor mondd meg, miben hiszel! – szólította fel Onalli.

A férfi egy darabig hallgatott.

– A Fekete Isten vigyen el! – mondta ádázul – Most az egyszer, Onalli. Csak most az egyszer.

Onalli bólintott.

– Megígérem. – Utána északra mennek – az Egyesült Államokba vagy Xuyába, olyan országokba, ahol a szabadság nem csupán papírra írott szó. Biztonságban lesznek.

Haját takaros kontyba csomózta – ezt a szokást külföldi küldetése során vette fel – és övébe csúsztotta imatöviseit, vérrel kenve össze testhezálló kezelébasát. Egy imát intézett ahhoz az istenhez, aki aznap éjjel figyelt: a Sorshoz, a Fekete Istenhez, a Füstölgő Tükörhöz, akit mindig meg lehetett ingatni vagy elűzni, ha az embernek volt mersze megragadni az adódó lehetőséget.

Atkoatl az ajtóban várta, kelletlen udvariassággal nyitotta ki előtte.

– Menjünk! – mondta Onalli.

A képet az asztalon hagyta – miközben mindvégig tudta, miért teszi: nem azért, mert csak terhére lenne, hanem egyetlen egyszerű okból kifolyólag. Félelemből. Félt, hogy megtalálja Socsitlt, és arcába nézve, a tekintete mögött megtört elmére lel – hogy semmi nem maradt a félénk, bátor lányból, akire emlékezett.

Odakint a levegő tiszta volt és hideg, és száz csillag ragyogott Tenoktitlán városára: száz démon várta a sötétségben, hogy leereszkedjen és minden életet porcikánként elemésszen. Onalli megdörgölte imatöviseit, s megpróbálta felidézni a magabiztosságot, amelyet küldetése során mindig érzett – miért is nem emlékezett most semmire, holott otthon volt? Most, hogy a tulajdon Házába készült betörni.

***

Hat hónappal ezelőtt

A Fekete Isten papja törökülésben ül a gyékényen Socsitllal szemben, száját összeszorítja, mintha problémán rágódna. Haja zsíros és kócos, fohászai véréből csimbókos; a belőle áradó szag a krematóriumok bűze – a lúg enyhe

csípősségével keverve. Mielőtt megérkezett volna, megpróbálta tisztára mosni a kezét, de nem járt sikerrel.

Mulatságos, hogy kiélesedik az elme, ha minden mást elnyomnak.

Socsitlnak nevetni támad kedve, de ő sosem volt a könnyen kacagó fajta: az Onalli, vagy talán Tecipiani.

Nem, most nem gondolhat Tecipianira – nyugodtnak és összeszedettnek kell maradnia, csak akkor élheti túl.

Nem teheti föl a kérdést: „miért?”.

– Úgy tudom – mondja a pap –, hogy szakadár csoportot szerveztél a Házban belül.

Socsitl ül a fal mellett, egyenesen. A szíjait a karjába és a bokájába vágja, a legszorosabb a nyakát tartja. Csak kifárasztaná magát, ha megpróbálná eltépni: már tucatszor megkísérelte, de csak véraláfutásokat szerzett.

A pap folytatja, mintha válaszolt volna:

– Úgy tudom, azon mesterkedtél, hogy aláásd a jaguárlovagok hűségét, és megdöntsd az áldott szónokot.

Socsitl komoran, de magában mulatva megrázza a fejét. Megdönteni – mintha az használna... A bimbózó ellenállás kicsi és jelentéktelen; és nincs befolyása a Házban, még Socsitl szánalmas, szétforgácsolódott csoportján belül sem.

De van, ami helyes, és van, ami helytelen, és amikor Solotl eljön a lelkéért, tiszta arccal és szívvel fogadja majd, tudván, melyik oldalt választotta.

A pap önelégülten, gőgösen folytatta:

– Tudnod kellett volna, hogy ez a próbálkozás kudarcra van ítélve. Ez a Ház hűséges; a parancsnokod lojális. Feladott téged, hogy ne szenvedjen az árulásodtól.

Tecipiani – nem, nem szabad erre gondolnia – nem éri meglepetésként, sosem volt váratlan, azok után, amiket Tecipiani tett...

– Hát persze, hogy feladott – mondja Socsitl, hangja szilárdan cseng. – A jaguárlovagok nem vallatómesterek. Azt magukra hagyjuk.

A pap komótosan megmozdul – aztán figyelmeztetés nélkül pofon vágja, obszidiángyűrűi feltépik a nő bőrét. Vér ízét érzi, csípős bizsergést a szájában – majd felemeli a fejét, fenyegetően, meg meri-e ütni még egyszer a férfi.

Megteszi – újra meg újra, minden egyes ütés hátralöki Socsitl fejét, fehér fájdalomvillanás az arccsontjaiban, meleg vér csorog le az arcán.

Amikor végre befejezi, Socsitl ernyedten lóg, sűrűsödő ködben mered a padlóra – a szíj a gégéjébe vág, kellemetlenül emlékezteti, milyen közel áll a fulladás.

– Kezdjük újra, rendben? – A pap hangja nyugodt, higgadt. – Rendes tiszteletet mutatsz nekem, mint az áldott szónok képviselőjének.

Nem az – ő semmi, egy vallástalan férfi, aki a fájdalmat fegyverként meri használni, olyan világi dologgal szennyezi be, mint a vallatás. A kín azonban sosem csak ennyi. Socsitl küszködve idézi fel a megfelelő szavakat, hogy a Fekete Isten lába elé helyezhesse őket, imaénekként ezen az istentelen helyen.

Eléd hullok, eléd vetem magam

Vérem drága vizét, fájdalomam tüzét ajánlom fel

Arra a helyre zuhanok, ahonnét senki nem emelkedik ki, ahonnét senki nem távozik,

Ó, közel és messzeség ura, Ó, Füstölgő Tükör ura,

Ó, Éjszaka, ó, Szél...

Bizonyára hangosan beszélt, mert a pap ismét megüti – gyors, erős pofonját csak akkor érzi meg, amikor a feje a falon koppan – a füle cseng, az egész világ összehúzódik, kitágul, a színek túl fényesek és bántóak...

Újra meg újra, és minden lassan összeolvad, befelé hajol, akár a gyűrődő papír – fájdalom fut végig tűzként az izmain.

Jeges vízzel vezekelek

Csalánnal és tövisekkel fedem fel arcomat és szívemet

A meggyötörtek földjén, a haldoklók vidékén keresztül...

Azt hiszi, bár nem biztos benne, hogy a pap elment, amikor az ajtó ismét kinyílik, és léptek visszhangoznak a mennyezet alatt –lassan, kimérten, tudatosan.

Fölemelné a fejét, de nincs hozzá ereje. Még az is túlságosan fárasztó, hogy a földet nézze, hiszen minden vágya, hogy hátradőljön, becsukja a szemét és egy olyan világról álmodjon, ahol Tonatiuh, a nap fürdeti meg a fényében, ahol a főzőolaj és a csilipaprika illata száll föl az ételárusok bódéiból, ahol a tollköpenyek puhák és selymesek, ha megsimítja őket...

A léptek megállnak: bőrmokasszin, smaragdzöld tollak és a tobozok és a kopál füstölők csábító illata.

Tecipiani. Nem az a lány, akit egykor ismert, hanem Tecipiani parancsnok, aki mindnyájukat eladta a papnak – aki magát Socsitlt is a csillagdémonoknak dobta, hogy széttépjék és semmivé szaggassák.

– A káröröm csalt ide? – kérdezi Socsitl; vagy legalábbis próbálja, mert suttogásnál több nem telik tőle. Még azt sem tudja megmondani, Tecipiani meghallotta-e, mert a világ ránehezedik, a homlokában lüktető fájdalom a látóterébe terjed át – végül minden lázas sötétségben oldódik fel.

***

Onalli berohant a labdatérre, leereszkedett a nézőtérrel az I-formájú pályára. Egyik oldalon a falak magasodtak, a függőleges kőkarikákkal, amelyeken a csapatoknak át kell juttatniuk a labdát – ám ez a fellobogózás évszaka volt, és a csapatok jól megérdemelt pihenésüket élvezték.

Ez azt is jelentette, hogy csupán egy császári harcos őrizte az elkerített bejáratot: gyerekjáték volt a földre küldeni.

Az emberek gyakran megfélelkeztek róla, hogy a labdatér a Jaguár Ház hátának simult, és a méltóságok páholyai a végében a Ház legszélső udvarával osztoztak egy közös falon.

Azt az udvart bizonyára őrzik, de ez nem jelentett legyőzhetetlen akadályt. Atkoatlt a bejáratnál hagyta, császári harcosnak öltözve: messziről kellően hiteles volt, hogy elejét vegye a vizsgálódásnak; és ha kint bármi balul sül el, rádión értesítheti őt.

A páholyok kihaltak voltak; Onalli a sötétségben az áldott szónokéhoz osont, amelyet régimódi, az istenek tetteit megörökítő faragványok díszítettek: a Tollaskígyó visszatér az alvilágból az emberek csontjaival, a Fekete Isten pedig lángok és szelek áradása közepette lerántja az égről a Második Napot.

A tribün a legmagasabb volt az udvarban; de még így is hiányzott valamennyi, hogy átmászhasson a falon– végtére is, ha a legcsekélyebb esély látszott volna arra, hogy onnan bárki átugorhat, állig felfegyverezve őrizték volna.

Onalki egy darabig csak állt, csendesen lélegzett. Megdörgölte tépett fülét, és érezte, hogy vérpatak csordul végig a bőrén. A Fekete Istenért, hátha vigyáz rá. Tonatiuhért, a Napért, aki a másik táplálása nélkül lezuhanna az égről.

Socsitlért, aki jobbat érdemelt a sorsnál, mint amit Tecipiani osztott ki rá.

Folyékony, természetes mozdulattal kinyújtózott: körmei Atkoatl nanóinak hála gyémánt-élesek voltak, és könnyen talált fogódzót a faragásokon – azzal nem foglalkozott, micsoda szentségtörést követ el, mit gondolhat a Fekete Isten a képmását karmoló ujjakról, erre nincs több idő...

Onalli zihálva felhúzta magát a páholy tetejére. Előtte a fal sokkal simább volt, de ha óvatos, ott is talál kapaszkodót. Valójában nem volt nehezebb, mint a legutóbbi alkalom, amikor másznia kellett; akkor a Jiajin Tech épületegyüttesének legnagyobb házához tapadt, útban fölfelé, hogy ellopjon néhány tervrajzot egy széfből. Nem volt rosszabb, mint a képzés végtelen órái, amikor tanítói óvatlanságáért szidták...

A tanítói azonban halottak voltak, vagy elrejtőztek – a fal másik oldalán pedig ott volt a Ház, az egyetlen otthon, amit valaha ismert – a hely, amely gyerekkora óta nevelte, ahol biztonságban lehetett és nem kellett örökösen színlelnie – ahol elkezdhetett egy viccet és tucatnyian vágták rá a csattanót, ahol a téli napforduló himnuszait énekelték és vérüket ugyanabba az edénybe csorgatták.

Izzadságtól nyirkos keze kicsúszott egy repedésből. Egy lehetetlenül hosszú pillanatig úgy érezte, hogy a sötétségbe zuhan – aztán egy sóhajjal megkapaszkodott, miközben szikladarabok potyogtak le zörögve.

Hallotta bárki vajon? A fal túloldala némának tűnt...

Csak sötétség volt, amely úgy zárta körül, akár a Földanya ölelése. Onalli összeszorította a fogát, és fölfelé kúszott, további fogódzókat keresve.

***

Két évvel ezelőtt

Tecipiani parancsnok beiktatási beszéde visszafogott, rá nem jellemző módon színtelen. Elődje, Malinalli parancsnok hangzatosan dicsekedett a Házzól és helyéről a világon, mintha most és a jövőben minden csak nekik lett volna köszönhető.

Tecipiani azonban semmi effélét nem mond. Ehelyett az előttük álló sötét időkről beszél, arról, hogy erősnek és szívósnak kell lenniük.

Nem mondja ki a „polgárháború” szót, de így is mindenki hallja.

Socsitl és Onalli hátul állnak. Mivel Onalli elkésett és Socsitl rá várt, csak a novíciusok közelében találtak helyet: éretlen fiúk és lányok feszengnek kényelmetlenül pamut egyenruhájukban és szőrmeköpenyükben, akik még túl fiatalok voltak, hogy a gyermeki hajfürtöket tehernek érezzék – olyan fiatalok és ártatlanok, hogy szinte fáj arra gondolni, mi vár rájuk az eljövendőben.

A szertartás után mindenki visszaszállingózik társaihoz vagy az étkezőkbe. A novíciusok úrnője játékcsatát rendez az udvaron, és Onalli ugyanolyan elragadtatással figyeli, ahogy egy hivatalos labdajátékot.

Socsitl Tecipianit nézi: a parancsnok már kezet rázott valamennyi csapatvezetővel, és testőreit elhessegetve egyenesen feléjük indul. Tekintete összeakad Socsitléval – egy ideig szinte könnyörögve néz vele farkasszemet.

– Onalli! – szólal meg sűrgetően Socsitl.

Onalli fel sem pillant.

– Tudom. Különben is meg kellett történnie előbb-utóbb.

Tecipiani beéri őket, kurta biccentéssel köszön. A parancsnok teljes díszét viseli: jaguárbundát és smaragdzöld ketzal-tollas lábszárvédőket. Sisakja jaguárfejet formáz, arca az állat agyari közül tekint ki, mintha elevenen felfalták volna.

– Sétálunk? – mondja. Csakhogy nem kérdezi, többé már nem, mert a Fekete Isten hangján szól, és legcsekélyebb javaslata is parancs.

Egy darabig nem beszélnek – átvágnak az udvarokon, ahol lovagok alkudoznak *patolli* játéktáblák fölött, novíciusok biztatják egymást, hogy ugorjanak át a szökőkutak fölött: a Ház életének ismerős, megnyugtató nyüzsgése.

– Nem számítottam rád ilyen hamar, Onalli... bár örülök, hogy visszatértél – mondja Tecipiani. Szavai melegek, a hangja nem. – Remélem, minden rendben ment?

Onalli bizonytalanságot mutatva széttárja kezét. – Nálam vannak a dokumentumok – mondja. – A Williamsburg Tech új, komplexebb számítógép-prototípust készít. Talán egy lépésre állnak az öntudatra ébredéstől.

Socsitl azon tűnődik, milyen intelligenciát fejlesztenek ki a számítógépek, amikor végre áthidalják az automatikus feladatvégzés és a valódi tudatosság közötti szakadékot – mindannak a kutatásnak következményeként, amelyet a határtól északra, a déli ellenséget fürkészve végzenek.

Olyanok lesznek, mint mi, gondolja. A buzogányok és kések megfelelői után nyúlnak, azt állítva, hogy csak a saját védelmükhöz kellene; és nem telik majd bele sok idő, hogy mások mellkasába mélyesszék.

Akárcsak mi.

– Ezek szerint az amerikaiak fejlesztették a technológiájukat – mondja Tecipiani elkomorulva. Végtevére is ez a Ház feladata: megfigyelni az ötödik világ többi országának tudományát, és minden eszközzel – lopással, megvesztegetéssel, orgyilkossággal – biztosítani, hogy egyikük se érje el Nagy-Mexika vezető elektronikai pozícióját.

Onalli türelmetlenül megrázza a fejét. – Emiatt nem szükséges aggódnunk.

– Talán jobban is, mint hinnéd. – Tecipiani hangja bosszúsan cseng. – A háború nem tart örökké, és előre kell tekintenünk a jövőbe.

– A háború, igen – mondja Onalli. – Érdekes beszédet mondtál.

Tecipiani mosolya nem ül ki a szemébe. – Úgy éreztem, megfelelő. Néha szükségünk van emlékeztetőre, hogy mi folyik odakint.

Onalli azt mondja: – Láttam, mi van odakint. Kezd eldurvulni.

–Durvulni? – kérdi Socsitl.

Onalli tekintete elréved. – Láttam az udvarban, Socsitl. Istlit, az áldott szónokot. Ő... – keze ökölbe szorul – ...egy veszett kutya. Látni a szemén, a tartásán. Nemsokára a hatalom a fejébe száll. Már elkezdődött. A háború...

Tecipiani megrázza a fejét. – Ne merészd kimondani! – Gorombán szól, hangja vág, akár egy obszidiánpenge. – Jaguárlovagok vagyunk. A Mexika Birodalmat és az áldott szónokot szolgáljuk. Ennél többek nem lehetünk. Soha.

–De... – kezdi Socsitl.

–Ennél többek nem lehetünk – ismétli Tecipiani.

Nem, ez nem igaz. Jaguárlovagok; megtanulták az embereket egy szóból vagy mozdulatból felmérni – mert ha küldetésen vannak, az jelentheti a különbséget élet és halál között. Tudják...

–Őrült vagy – mondja Onalli. – Amikor Malinalli parancsnok még élt, minden Ház, minden lovag fölemelte a szavát Istli ellen – mi is. Mit gondolsz, mit tesz velünk az áldott szónok, miután megszerezte a hatalmat?

–A parancsnokod vagyok – emelte föl Tecipiani a hangját. – Ezt sem árt észben tartanod, jaguár hadnagy. A Ház nevében szólok.

–Emlékezni fogok rá. – Onalli hangja halk és vészjósló. Socsitl tudja, hogy itt érkeztek el a valódi kenyértöréshez – nem amikor Tecipianit csapatvezetőnek, aztán parancsnoknak nevezték ki, nem amikor ő kezdett küldetéseket kiutalni a régi barátai számára – hanem itt és most, amikor végre beismerte a gyávaságát.

–Helyes – mondja Tecipiani. Látszólag nem figyelt föl a felhangokra, Onalli és Socsitl tekintetváltására. De hát sosem volt a részletek mestere. – Később látogass meg az irodámban, Onalli! Van egy másik küldetésem a számodra.

Ez is gyávaság: amit nem tud irányítani, attól Tecipiani megszabadul. Socsitl Onallira néz – majd vissza a parancsnokára, aki még mindig nem mozdult – és először érzi hasában mocoogni a lázadást.

***

Onalli az utolsó, pár arasznyi szakaszt már esve tette meg az udvarba, és rögtön a falhoz simult – rossz beidegződés. Nem messze tőle egy biztonsági kamera volt, de az a sötétségben csak homályos foltot mutatna: a testhezálló kezelábas fényt vissza nem verő anyagokból készült, így nem jelenne meg infravörösben, a testhőmérsékletét pedig nanókkal csökkentette le. Később tűzzel és vérrel kell fizetnie érte, de már nem érdekelte.

Minden csendes volt, túlságosan is az. Hol voltak az örök, a biztonságiak – hol volt Tecipiani vasmarka a Házban? Érezte a külvilágtól való félelmet – a bejárat előtti tágas, üres térben; a jaguárkapitány űzött szemében, akiből a maglevvel kapcsolatos információkat kieszede; és a rémtörténetekben, amelyet Tenoktitlánba vezető útján hallott.

És mégis...

Tarkója bizsergett. Csapda. Tudták, hogy jön. Számítottak rá.

De túl messzire ment, semhogy föladja; és a falon különben is átkozottul nehéz volt fölmászni.

Előhúzta első dobókését, és óvatosan mélyebbre merészkedett a Házban. Még mindig semmi – a csillagok éhes csöndje – talpa alatt a Földanya meleg lehelete – Solotlnak, a Halál istenének fölemelő jelenléte, amint lába nyomában halad...

Árnyék lépett be az udvarba a bejárat homályos oszlopai alatt. Onalli keze kése markolata köré szorult. Ha mozdulatlan marad, az a bukását jelentheti. Gyorsan kell mozognia, hogy elhallgattassa őket, mielőtt riadót fújhatnának.

Kioldódott, akár egy rugó, és egy csörgőkígyó gyorsaságával szökkent a várakozó árnyék felé. Kését az árnyalak mellkasának szegezte, ám a másik megdöbbentő fürgeséggel elhárította. Csak egy foltot látott belőle a sötétségben, egy nagyobb sziluettet, amint vele együtt mozog. Az árnyék nem kiáltott; minden erejét a harcba ölte, tisztán, izzón, a táncba, amely megadta az isteneknek a jussunkat, amely Tonatiuhot, a napot az égen tartotta és jóllakatta Földanyát, amire mindketten egész életükben készültek.

Valami nagyon nem volt rendjén azzal, ahogyan az árnyék mozgott... Onalli kivédett egy combjára irányzott vágást, és ismét a másikra rontott, hogy lefegyverezze.

A csillagfényben alig látta az árnyék késének ívét, amely átlósan a gyengébb oldalára vágott – fölemelte saját pengéjét, hogy kivédje, megakasztotta a fegyvert, és csörömpölve a földre ütötte, majd belépett, hogy öljön.

Túl későn pillantotta meg a második pengét. Hátraszökött, de akkor már az tüzes vágást húzott végig kezeslábasán.

Némán álltak egymással szemben.

– Te... úgy mozogsz, mint mi – mondta az árnyék. A hangja magas volt, reszkető, és Onalli végre rájött, mi nem stimmelt a mozdulataiban: a mohóság, a vért nem ontott novíciusok önfeledtsége.

– Egy fiú vagy – lehelte. – Egy gyermek.

Ne, Fekete Isten.

– Nem vagyok gyerek. – Megmozdult a csillagfényben, láttatni engedte nyakigláb esetlenségét. – Ne kövesd el ezt a hibát!

– Elnézésemért kérem. – Onalli amennyire képes volt, bűnbánóan szólt. Ellazította háta izmait, hogy megadó tartásba görnyedjen: a fiú talán nem látja tisztán, de annyira igen, hogy felismerje a tudatalatti jeleket.

A fiú nem mozdult. Végül megszólalt, mintha csak hétköznapi beszélgetést folytatnának: – Ha kiáltanék, egy szempillantás alatt itt teremnének.

– Nem kiáltottál. – Onalli hangja higgadtan csengett, megpróbálta arra ösztökélni a gyereket, hogy ne orvosolja ezt a mulasztást.

Látta a csillagfényben, hogy a fiú megrázza a fejét. – Halott lennék, mielőtt ideérnének.

– Nem – mondta Onalli, a szó kiszakadt belőle, mielőtt még eltervezhette volna. – Nem azért jöttem, hogy megöljelek.

– Hiszek neked. – Csend, aztán: – A Házadért jöttél. Hogy megbosszuld a sajátjaidat.

A sajátjait? Aztán megértette. A fiú lovagnak gondolta, de nem jaguárnak. Talán sasnak vagy vidrának hitte: Nagy-Mexika korábbi elitjének, akiket Istli, az áldott szónok kitörölt az ötödik világból.

Elfelejtette, hogy ez itt nem egyszerű fiú, hanem rendjének novíciusa, aki egy napon lovag lesz, akárcsak ő, vagy Tecipiani, vagy Socsitl. Épp eleget

hallott és látott, hogy tudja: a nő gyűlöli a Ház szívét, de még nem kapcsolta össze a kilétével.

– Csak egy barátoméért jöttem – mondta Onalli. – Ő... neki segítségre van szüksége.

– Segítségre. – A fiú hangja szilárdabban, szinte elgondolkodón csengett. – Olyan fajta segítségre, amelyhez belopódzásra és egy késre van szükség.

Nem csak kések voltak nála, hanem a küldetésben járó lovagok teljes arzenálja, kábítópisztolyok, állóképességet és fájdalomtűrést növelő nanókkal teli fecskendők. De nem vette elő ezeket. Nem tudta, miért. Tecipiani olyan sötét szörnnyé változtatta a Házat, amelyet el kellett pusztítani, és ő mindent megtesz ezért, akármibe kerül is. És mégis...

Még mindig az ő Háza volt. – A zárkában van – mondta Onalli.

– És bajban – felelte a fiú közönyösen. – Biztos vagyok benne, hogy jó ok nélkül nem tartóztatták volna le.

A Fekete Isten vigye el, olyan ártatlan volt, annyira bízott annak jogosságában, amit a Ház tett; akárcsak ő és Socsitl, réges-régen, mielőtt kinyílt volna a szemük. Szerette volna megrázni a kölyköt. – Nincs időm vitatkozni veled. Átengedsz?

A fiú sokáig nem szólt semmit. Onalli érezte, hogy tétovázik a csillagfényben – és mert jaguárlovag volt, azt is tudta, hogy ez nem lesz elég, hívni fogja az öröket, nem bízza magát egy homályos idegen jóindulatára, aki megpróbálta megölni.

Tehát nincs választása.

Megmozdult, mielőtt a fiú reagálhatott volna – teljes súlyával felé dőlt és a földre vitte, miközben kezét a szájára szorította. Amikor elzuhantak, reccsenés hallatszott, mintha csont tört volna – egy pillanatra azt hitte, megölte a gyereket, ám ő még mindig hitetlenül meredt rá és megpróbálta megharapni. A másik kezével testhezálló kezelébasába nyúlt, és előhúzott egy fecskendőt.

A fiú levegő után kapott, amikor a nő beléfecskendezte a szert, szeme fönnakadt, szaruhártyája kísérteties fehéren világított a csillagfényben. Most, hogy hozzászokott a sötétséghez, már tisztán látta a kölyköt: bőre sima és sötét, keze ökölbe szorult, majd elernyed, ahogy a *teonanákatl* gátló hatni kezdett.

Csak remélni tudta, hogy eltalálta a dózist: a fiú szíjasabb volt, mint a legtöbb felnőtt, és anyagcseréje még mindig egy gyermeké volt.

Amikor elhagyta az udvart, a fiú a mellékhatásként jelentkező hallucinációk karmaiban rángatózott. Ha szerencséje van, fejfájással ébred és azzal a homályos emlékekkel, hogy valami nincs teljesen rendjén – de nem fog emlékezni az élénk rémálmokra, amelyeket a kábítószer keltett. Onalli agyán átfutott, hogy kisebb vagy nagyobb kegyelemért fohászodik az istenekhez, de nyomában csak a Fekete Isten és Solotl, a holtak learatója járt.

–Sajnálom – suttogetta, tudván, hogy a fiú nem hallja; tudván, hogy a kölyök élete végéig gyűlölni és félni fogja őt. – De nem bízhatok ennek a Háznak az igazságszolgáltatásában... nem tehetem.

***

Kilenc évvel korábban

Socsitl a bódé mellett áll, kételkedve emeli fel melléhez a ketzaltollas köpenyt. – Kicsit túlzó, nem gondoljátok?

– Egyáltalán nem – mondja Onalli.

– Ha a csiricsaré ruhákat kedveled, csak nyugodtan – mondja Tecipiani, mulatva megrázza a fejét. – Ez a holmi a mandulaszemű turistáknak való.

Valóban több ázsiai tolong a bódé körül, mint tisztavérű mexikai – bár Onalli, aki félvér, maga is ázsiainak adhatná ki magát. – Ó, ugyan már – mondja Onalli. – Tökéletes. Gondolj csak rá, sorban állnak majd a fiúk a csókért. Kezdhetsz jegyeket árulni.

Socsitl tréfásan Onalli felé bök, mintha kést rántana elő tunikája alól. Ám barátnője gyorsabb nála, oldalra lép, és csak a levegőbe szúr.

– Mi a baj? A sasok megették az izmaidat? – kérdezi Onalli – szereti a mások orra alá dörgölni a nyilvánvalót.

Socsitl ismét a köpenyre néz – ragyogó és rikító, de nem úgy, ahogy kéne. – Nem – mondja végül. – De Tecipianinak igaza van. Nem éri meg a pénzt. – Még Palli figyelméért cserébe sem, aki különben is túl érett ahhoz, hogy ilyen átlátszó trükköknek bedőljön.

Tecipiani, aki ritkán dicsekszik a hódításaival, csak bólint. – Lejjebb van egy másik árus – mondja. – Talán ott lesz valami...

Sikoltás a piac szélén: nem egy kirabolt vásárlóé, hanem egy eszelőse.

Az ötödik világ szerelmére...

Socsitl visszateszi a köpenyt és állást vált, érzi a derekáról lógó obszidiánpengék megnyugtató súlyát. Onalli már előhúzta sajátjait, Tecipiani azonban eléjük lép, a hang forrása felé indul. Keze üres.

Elöl, a piac bejáratánál egy földre szállt légiautó áll, ajtaja üresen tátong. A járműve követő menet lassan megtorpan – bár csak nehezen, mivel az összezsúfolt bódék között kevés a hely tizenöt légiautó számára.

A légiautókból kiszálló, mormoló arcok tengere színek kavalkádja, európaiktól az ázsiaiig, még néhány mexikai is akad köztük. Hátukon szándékosan régimódi stílusban, büszkén viselik címereiket: fejük mögött tollakból kirakott prérifarkasok és nyulak terülnek szét.

Különös módon ismerős és taszító a látvány, egy másik korszak eleven maradványa. – Múltidézők – mondja hangosan Socsitl.

Ami azt jelenti...

Megfordul, a piacot fürkészi egy futó alak után: a vonakodó áldozatot keresi, az egyetlen, akinek van oka elmenekülni és elrohanni.

Socsitl ehelyett Tecipianit pillantja meg, aki elszántan lép be a piac egyik mellékfolyosójára, mintha egy bizonyos bódét keresne.

A múltidézők összegyűlnek, kék ruhás pap buzdítja őket keresőcsapatok szervezésére.

– Hülyék – szitkozódik Onalli halkán. Mindig erősebben hitt a vezeklésben, mint az emberáldozatban; a múltidézők mindig is idegesítették. Socsitl nem különösebben vallásos, így egyikről sincsen véleménye.

– Gyere! – mondja.

Tecipianit az állatok részlegének végében találják meg – előtte egy görnyedt férfi térdel, egy díszes öltözék maradványaiban, amely áldozatként azonosította. Reszket; arca eltorzul, ahogy beszél, de Socsitl nem érti a rikácsoló papagájok és fémketrecekben visongó majmok ricsajától.

Ahogy közelebb érnek, Tecipiani elbocsátóan int; a férfi pedig meglevenedik, és még mélyebbre rohan a piac forgatagába.

– A keresők erre tartanak – mondja Onalli.

Tecipiani egy darabig nem válaszol: a férfira néz –, majd, amikor visszafordul a barátaihoz, Socsitl izzó reményt és szánalmat lát a szemében.

– Nem fogják elkapni – mondja. – Erős és gyors. Sikerülni fog neki.

Onallin látni, hogy ellenkezni akar, de nem szólal meg.

– Vissza kéne mennünk – mondja végül Tecipiani. Hangja ismét színtelen, szeme száraz és érzelemmentes.

A visszaúton találkoznak a keresőkkel: a pap lázban égő tekintete megpihen rajtuk egy időre, mintha helyettesnek való alkalmasságukat vizsgálná.

Tecipiani odébb mozdul, a pap útjába, mosolya ragyogó és fenyegető. Egyszer, kétszer, háromszor megrázza a fejét. – Nem vagyunk könnyű prédák – mondja hangosan.

A pap ránéz; és hosszú, hosszú idő elteltével elfordítja tekintetét. Túl nagy falat. Tecipianinak igaza van: őket nem lenne olyan könnyű legyűzni.

Továbbmennek, a piac melletti hátsó utcákon visszatérnek a Házba, hogy árnyékot találjanak.

Socsitl mégis úgy érzi, mintha valami eltakarná a napot. Reszket. – Beteg emberek.

– Csak örültek – mondja Onalli. – Ne gondolj rájuk többet! Nem érik meg az időt.

Szeretné elfelejteni őket, de tudja, hogy a pap tekintete még hónapokig kísérteni fogja rémálmaiban. És nem csak az örület miatt; sokkal inkább azért, mert nincs értelme az egésznek, ennek az őrjöngő vágynak, hogy kellelten, szennyes vért ontsanak.

Tecipiani addig nem szólal meg, míg már majdnem a Házhoz érnek. – Tudod, nem örültek.

– Hát persze – mondja Onalli.

Tecipiani tekintete elréved. – Van bennük logika. A kelleltenül adott vér kiontása bűn, de Tonatiuhnak vérre van szüksége, hogy továbbra is lesüssön ránk. A Földanyának vér kell, hogy kukoricát, gyapotot és nanogépeket teremjen.

– Akkor is rohadt egy bűn, akárhogy is nézed. – Onalli kihívásként értelmezi a vitát.

Tecipiani sokáig hallgat. – Gondolom. De akkor is, csak azt teszik, amiről úgy gondolják, hogy helyes.

– És tévednek – mondja Socsitl olyan ádáztsággal, ami még őt is meglepi.

– Talán – mondja Tecipiani. – És talán nem. Inkább megkockáztatnád, hogy véget ér a világ? – Fölnéz az égre. – Hogy ránk zuhannak a csillagok, szörnyek várják, hogy széttéphessenek?

Csend támad. Socsitl megpróbál kitalálni valamit, bármit, amivel visszavághatna Tecipianinak, de nem tud. A másik túl ravasz. Mindig is az volt.

– Ha ebben hiszel – mondja Onalli homlokát ráncolva –, miért engedted el?

Tecipiani megrázza a fejét, szemében ott van annak az árnyéka, amit Socsitl látott a piacon – szánalom és remény. – Azt mondtam, megértem. Nem azt, hogy helyeslem is. Nem tennék semmit, amiben nem hiszek teljes szívemmel. Sosem teszek.

És ez a gond, gondolja Socsitl. Mindig ez lesz a probléma. Tecipiani azt teszi, amiben hisz, de sosem lehetsz biztos benne, mire gondol valójában.

***

A zárkába aggasztóan könnyű belépni: miután Onalli elbánt a két őrrrel a bejáratnál – akik, bár csak jaguár szakemberek voltak, egy fokkal a novíciusok fölött, igazán bölcsebbek is lehetek volna. A nő az elsőnek a gégéjét zúzta össze, a másíknak vállában egy injekciós tűt hagyott – a férfi hamarabb elvesztette eszméletét, mint ahogy ő kinyitotta az ajtót.

Odabent sötét volt és fojtogató levegő. Ahogyan sétált, avas szag szállt föl, mint egy hullakamrában vagy kórházban.

– Socsitl? – suttogta.

Nem hallatszott semmi nesz. A szemközti fal mellett azonban egy kupac látszott – s ahogy közelebb ment, összeesett, emberi alakká változott.

Nem, Fekete Isten! Kérlek, vigyázz rá, vigyázz mindnyájunkra...

Socsitlt szíjak és láncok kötötték a falhoz, vékony csövek kígyóztak fölfelé egy dobogó szívként zümmögő gépbe.

Teonanákatl, és pejotl, és igazságszérum, és csak az istenek tudják, mi még...

Csak az ösztön vitte előre: énje elszörnyedt, megalázott része, amely nem állt meg, amelynek elemeznie kellett a helyzetet, lesz, ami lesz. Kitapogatta a kanülőket – érezte a megkeményedett bőrt, ahol a tűk feldörzsölték, a horzsolásokat az arcán, a törött orrot, a nyitott, de nem látó szemeket.

– Socsitl! Socsitl! Minden rendben. Itt vagyok. Minden rendben lesz. Ígérem.

A test azonban ernyedt volt, az arc rettegés grimaszába torzult; és valóban semmi nem maradt a képből, amelyet olya sokáig őrizgetett.

– Gyerünk, gyerünk! – suttogta, a szíjakkal bajlódva – éles körmei a bőrbe akadtak, ügyetlenül matatattak a csomóknál.

Hideg, távolságtartó énje végre felülkerekedett; és kizárva tudatából azt, hogy mit csinál, sorra átvágta a szíjakat, kihúzta a kanülőket, és leemelte a testet, mely telejs súlyával a karjába dőlt.

Socsitl összerázkódott, görcsösen, akár egy haldokló.

– Tecipiani – suttogta. – Ne...

– Nincs itt – mondta Onalli. Gyengéden, óvatosan, Socsitllal karjában fölemelkedett, és szorosan magához szorította, akár egy sérült gyermeket.

A Fekete Isten vigyen el, Tecipiani! A feledés túl jó a hozzád hasonlók számára. Remélem, a keresztény pokolban fogsz égni a bűnösökkel, istenkáromlókkal és árulókkal együtt. Remélem, égni fogsz...

Már félúton járt kifelé a Házból, az utolsó udvaron vánszorgott keresztül a novíciusok szállása előtt, amikor észrevette, hogy nincs egyedül.

Túl késő.

A fények vakítóan, könyörtelenül felgyulladtak.

– Mindig tudtam, hogy visszatérsz majd, Onalli – szólalt meg egy hang. – Akármennyire is próbáltalak elküldeni.

A Fekete Isten verje meg az ostobaságáért! Túl könnyű volt. Végig túl könnyű volt, az elejétől kezdve: csak egy újabb beteg játéka.

– A Fekete Isten basszon meg – köpött Onalli a ragyogásba. – Csak ennyit érdemelsz, nem igaz, Tecipiani?

A parancsnokból csak a körvonala látszott – hangjából ítélve alig pár lépésre állt tőle. Socsitl azonban Onalli karjában feküdt, ernyedte súlyként, amelyet képtelen volt félredobni, még a támadás kedvéért sem.

Tecipiani nem szólt; hát persze, hogy hallgat, csak akkor beszél, amikor kedve úgy tartja.

– Mindannyiunkat eladtál – suttogta Onalli. A sárgamájú kutyáknak és gazdájuknak, a bunkósbotoknak és fecskendőknak... – Ilyen keveset jelentett neked?

– Olyan keveset vagy olyan sokat, mint a többi – mondta Tecipiani.

Onalli szeme lassan annyira hozzászokott a fényhez, hogy lássa: Tecipiani karja lent van, mintha fogna valamit. Egy új fegyvert – vagy csak egy eszközt, amellyel a katonáit idecsődítheti?

Aztán, mintha jégpenge döfne bordái közé, Onalli rádöbrent, hogy nem erről van szó. Láta, mit cipel Tecipiani: egy testet, akárcsak ő, a fiú ernyedte alakját, akit az udvarban terített le.

– Te... – suttogta.

Tecipiani tartást váltott. Arca, mely lassan kiélesedett, bármelyik ázsiai szoboré lehetett volna – a szemek szárazak és megfejthetetlenek voltak, a száj sötét vonallá keskenyedett bőre fehérségében.

–Ezpetlatl, az atempani *calpulli* klánból. Tizenöt éve helyezték a védelmünkbe.

Szégyen kelt birokra a haraggal és a veszteséggel. – Nem érdekel. Gondolod, hogy ezzel vezekelhetsz mindazért, amit tettél?

–Talán – mondta Tecipiani. – Talán nem. – Hangja kissé megremegett – épp csak leheletnyi érzelemmel, amely azonban nem volt elég, soha nem volt elég. – te pedig azt hiszed, Socsitl megmentése megérte elvenni az életét?

Onalli a sötétséget fürkészte, megpróbálta kideríteni, hány ór van ott – hányan Tecipiani vértelen talpnyalói közül. Nem tudja mindet megölni – tűz és vér, még abban sem volt biztos, hogy Tecipianit le tudná-e győzni. A lámpák azonban körülvették az udvart – kétségtelenül az épületek tetején voltak –, és nem tudott kivenni a parancsnokon kívül semmit.

Ahogy Tecipiani mindvégig tervezte. Szuka.

– Csak az időt húzod, igaz? – kérdezte Onalli. – Ez nem rólam szól. Sosem rólam szólt. – Hanem rólad, Tecipiani, a Háznál és a papokról és Socsitlról...

– Nem – mondta komoran Tecipiani. – Végre valami, amiben egyetértünk.

– Akkor miért épp Socsitl? – Hideg bizonyosság rántotta össze gyomrát, akár egy jégkígyó. – Mindkettőnket el akartad kapni, igaz?

– Ó, Onalli. – Tecipiani hangja szomorúan csengett. – Azt hittem, megérted. Ez nem rólad vagy Socsitlról szól. Hanem a Háznál.

Hogyan mondhatja ezt? – A Házat megölte – köpött ki Onalli.

– Sosem láttad előre a jövőt – mondta Tecipiani. – Két éve sem láttad, amikor visszajöttél.

– Amikor figyelmeztetted minket az árulásra? Te nem láttad előre, hogy az áldott szónok örült, te vagy, aki...

– Onalli! – Tecipiani hangjának éle volt. – A Ház még mindig áll.

– Mert eladtad.

– Mert kompromisszumot hoztam – mondta Tecipiani.

– Te... – Onallit fojtogatták a szavak, amelyeket ki akart mondani. – Megmérgezted a zsigereit és az agyát, és kompromisszumról beszélsz?

– Igen. Valamiről, amit sajnos sem te, sem Socsitl nem értettetek soha.

Ez túl sok volt – helyrehozhatatlan. Onalli gondolkodás nélkül vállára vetette Socsitlt, és máris mozdult, kése kiszabadult tokjából és Tecipiani torka felé sújtott. Ha nem moccan, ha nem engedi el az úgynevezett értékes életet, az ő baja – az lesz az utolsó hibája...

Félig-meddig arra számított, hogy Tecipiani a karjában tartott testet fölemelve hárít majd – feláldozza a fiút, ahogyan oly sok másikat feláldozott –, ám a parancsnok, sebesen, akár egy kígyó, a földre térdelt, a lába elé fektette az eszméletlen testet – és Onalli első csapása nem talált, csak a levegőt hasította. Mire összeszedte magát, Tecipiani ismét talpon volt, baljában penge.

Onalli helyzetet változtatott, és ismét rárontott. Tecipiani kivédte; aztán megint és újra.

Egyikük sem kerülhetett fölénybe. Mindketten jaguárlovagok voltak; Tecipiani talán kevésbé fitt, és rég nem volt terepen – Onallit azonban Socsitl teste akadályozta, akit továbbra is magához szorított.

Mégis...

Mégis, Tecipiani mozdulatai nem olyanok voltak, mint lenniük kellett volna. Újabb játék?

Onallit ez már nem érdekelte. Tecipiani egyik túl széles mozdulatában meglátta a lehetőséget – és megragadta. Pengéje átkigyózott a résen; talált, és a csukló fölött mélyen beleszaladt.

Tecipiani hátraugrott – bal keze hasznavehetetlenül lógott, de a kést átvette a jobbába – és, akárcsak sok más balkezes, azt is használni tudta.

– Még mindig jó vagy – ismerte el Tecipani vonakodva.

Onalli ismét körülnézett – a lámpák még mindig égtek –, és így szólt: – Nem hoztál magaddal senki mást, igaz? Csak te meg én vagyunk itt.

Tecipiani kurtán biccentett; amikor azonban válaszolt, annak semmi köze nem volt a kérdéshez. – A Ház még mindig áll. – Olyan átható kétségbeeséssel csengett a hangja, hogy néhány pillanatra Onallit is megállította. – A saslovagokat elevenen megégették; a vidrákat az ezüstabányákba hurcolták, hogy addig lélegezzék be a port, míg meg nem öli őket. A prérifarkasok az utolsó szálig elestek, amikor a Házukat a birodalmi örökkel szemben védték.

– Becsülettel haltak meg – mondta Onalli.

– A becsület szónak nincs jelentése – mondta Tecipiani. Hangja ismét szilárdan csendült. – Ötszáz lovag lakik ebben a Házban, közülük száz vért nem ontott gyermek és novícius. Gondolnom kellett a jövőre.

Onalli keze ökölbe szorult. – És Socsitl nem volt a jövő része?

Tecipiani nem mozdult. – Áldozatokra volt szükség. Ki fordulna a sajátjai ellen, hacsak nem az áldott szónokhoz hűségesek?

A hideg visszatért gyomrába és szívébe. – Te beteg vagy – mondta Onalli. – Ez nem érte meg a túlélésünk árát... ez nem...

–Lehet – mondta Tecipiani. – Talán helytelen volt ezt tenni. De nem fogjuk megtudni, csak jóval később, nem igaz?

Ez elgondolkodtatta – nem vallott Tecipianira, hogy bevallja a tévedését, hogy megkérdőjelezze tetteit. De akkor is – semmin nem változtatott.

–És most? – kérdezte Onalli. – Megvolt a játékod, Tecipiani. Mert mi ketten csak azok voltunk a számodra, ugye?

Tecipiani nem mozdult. Végül legyintett. – Két módon történhetett volna. Két lovag, akik meghalnak egy tragikus véget érő szökési kísérlet során... – Úgy beszélt, mintha már semmi nem számítana; hangja hűvös volt, érzelemmentes – és sok szempontból ez volt a legijesztőbb. – Vagy pedig siker, a te szemszögéből nézve.

–meg tudlak ölni – mondta Onalli, és tudta, hogy ez igaz. Senki nem használja tökéletesen egyformán a két kezét, és ha letenné Socsitlt, ahogy Tecipiani a fiút, képességeinek teljes skáláját használhatná.

–Igen – mondta Tecipiani. A tény kijelentése, semmi több. – Vagy elmenekülhetsz.

–Rohadj meg! – mondta Onalli. Mást is akart mondani – hogy amikor az áldott szónok végre meghal, ő és Socsitl visszatérnek és a földdel teszik egyenlővé a Házat, ám ekkor ráébredt, hogy csak Tecipianinak köszönhető, hogy egyáltalán lesz Ház, amelyet le lehet rombolni.

De akkor sem érte meg. Ez sosem érhetette meg.

Gyengéden megmozdította Socsitlt, ismét a karjába vette, akár egy sérült gyermeket. – Nem azért jöttem, hogy megöljelek – mondta végül. – De még mindig remélem, hogy égni fogsz, Tecipiani, mindazért, amit tettél. Akár megérte, akár nem.

Az udvar végébe sétált, bele a vakító fénybe – a falhoz, a labdatérhez és a kijáráshoz. Tecipiani nem próbálta megállítani; még mindig a fiú eszméletlen teste mellett állt, és valahova a messzeségbe nézett.

És egész úton kifelé – Tenoktitlán külvárosában, a légiautóban, amelyet Atkoatl vezetett – elméjében visszhangzott Tecipiani válasza és az izzó kétségbeesés, amit barátja hangjából kihallott.

Miből gondolod, hogy nem égek már most?

Mindig kiváló színész nő volt. – A Fekete Isten vigyen el! – mondta ki fennhangon. S nem volt többé biztos abban, hogy szenvedésért vagy könyörületért fohászodik-e.

***

Ismét egyedül van az irodájában, keze –vékony csontvázkeze – a teonanácatl aszott gombái után nyúl – és minden lassan színes mintákba, értelmetlen álmokba olvad.

Még álmaiban is tudja azonban, mit tett. Az istenek elfordították tőle az arcukat; és minden éjjel a kízókamrák emlékével ébred – a parancsai következményeivel, amelyekkel szembenézett, akár egy igazi harcos, mert erre kényszerítette magát.

Mert itt a lényeg: nem tudja biztosan, meddig bírja.

Ég –élete minden napján, tépelődve, hogy amit tett, megérte-e – hogy megőrizte-e a Házat vagy a felismerhetetlenségig megrontotta.

Nem. Nem.

Csak erre érdemes emlékezni: hogy, akárcsak a szökött rab, Onalli és Socsitl életben maradnak – északra mennek a sivatagba, egy másik, szívélyesebb országba, és megőrzik együtt töltött napjai emlékét.

Nagy-Mexika fölött pedig újra meg újra fölkel Tonatiuh, a Nap, és jelzi az áldott szónok uralmának napjait – a félelem és elégedetlenség dagadó árhullámát, amely egy napon majd elsodorja. Amikor pedig végre vége lesz, a Ház, amelyet ő megmentett, tovább él egy új kor jövőjében: egy tiszta és dicsőséges korban, ahol a hozzá hasonlóknak nem lesz helye.

Ebbe a gondolatba az elme meg tud kapaszkodni.

Fordította Kleinheincz Csilla

A szerzőről

Aliette de Bodard francia–vietnami származású fantasy és sci-fi író. Korábban megnyerte a BSFA és a Writers of the Future díját novella kategóriában, jelölték Hugo-, Nebula- és Campbell-díjakra. Azték fantasy történeteit (*Servant of the Underworld*, *Harbinger of the Storm* és *Master of the House of Darts*) az Angry Robot kiadó jelentette meg. Novellái számos magazinban szerepeltek, mint amilyen az *Interzone*, a *Realms of Fantasy* és az *Asimov's*. A *Jaguár Háza, árnyékban* című elbeszélés eredetileg az *Asimov's* magazin 2010 júliusi számában jelent meg.